

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom: P., Bratislava, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F.F., s. r. o., so sídlom: G., Bratislava, IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B. F., PhD., proti povinnému: **Z. G.**, nar. X., bytom: R., Lučenec, v konaní zast. opatrovníčkou O. M., zamestnankyňou Okresného súdu Zvolen, **o vymoženie pohľadávky oprávneného 764,79 eur (pôvodne 23 040- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 14Er/940/2007, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoE/86/2012-77 zo dňa 14. júna 2012, právoplatné dňa 5. októbra 2012, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. R. K., so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, žiadosťou zo dňa 24. 11. 2007, Okresnému súdu Lučenec ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 06. 12. 2007 (č. 1. 1), na základe návrhu oprávneného (č. 1. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom S. a. s., so sídlom: K., Bratislava, IČO: X. (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 6399/07 zo dňa 31. 08. 2007, právoplatný dňa 17. 09. 2007 a vykonateľný dňa 20. 09. 2007 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 07. 12. 2007 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal

poverenie číslo: X. na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 10). Následne uznesením č. k. 14Er/940/2007-56 zo dňa 23. 02. 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Zastavenie exekúcie okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia právne odôvodnil ust. § 58 a § 57 ods. 1 písm. g/ EP, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Tento dôvod vzhliadol v tom, že rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcom rozhodcovského súdu podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) ako exekučný titul na podklade ktorého sa exekúcia vykonáva, od počiatku nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky (§ 53 ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t. j. do 31. 12. 2007). Súd konštatoval, že v exekučnej veci sa vymáha plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a právny vzťah účastníkov zmluvy podlieha režimu spotrebiteľského práva. Preskúmaním predložených listinných dôkazov, najmä Zmluvy o úvere zo dňa 06. 02. 2006 vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, vzhľadom na kritériá, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky, aplikujúc ust. § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ako aj ust. čl. 3 ods. 1, čl. 6 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a prílohy č. 1 tejto smernice bod 1 písm. q/, súd vyhodnotil rozhodcovskú doložku, ktorá mala v predmetnom rozhodcovskom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul, ako neprijateľnú a neplatnú podmienku. Uviedol, že praktickým dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke tak, ako je formulovaná v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru je, že spotrebiteľovi je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej doložky reálne dochádza k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa (dlžníka). Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je aj takáto doložka, reálne vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu (či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom - podmienkou. Z dôvodu, že poverenie na vykonanie exekúcie už bolo súdom prvého stupňa vydané, o zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť

(č. l. 75), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 15CoE/86/2012-77 zo dňa 14. 06. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd zhodne so súdom prvostupňovým zastal názor, že na úverový vzťah medzi veriteľom a dlžníkom je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Vo vzťahu k prípadnej klauzule o aplikácii Obchodného zákonníka (keďže v záhlaví zmluvy sa uvádza, že sa uzatvára podľa § 497 Obchodného zákonníka) uviedol, že táto nie je prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, vrátane ust. § 52 a nasl. týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, a to s poukazom na subsidiaritu Občianskeho zákonníka. Totožne so zistením súdu prvého stupňa aj odvolací súd konštatoval, že právomoc rozhodcovského súdu, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, je založená na neplatnom právnom úkone, v dôsledku ktorej skutočnosti aj exekučný titul vydaný v takomto konaní je vydaný v rozpore so zákonom a nie je spôsobilým exekučným titulom.

Odvolací súd ďalej poukázal na Všeobecné podmienky poskytnutia úveru spoločnosťou P., s. r. o. vo vzťahu ku ktorým uviedol, že majú povahu univerzálnych obchodných podmienok, sú predtlačené a veriteľom (oprávneným) opakovane používané pri uzatváraní zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu a spotrebiteľ ich obsah nemal možnosť ovplyvniť, ani sa individuálne dohodnúť na obchodných podmienkach s dodávateľom. Rozhodcovskú doložku v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru si povinný (spotrebiteľ) osobne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami zmluvy vopred pripravenými veriteľom pre veľký počet spotrebiteľov, ktoré povinný ovplyvniť nemohol a ktoré navyše sú napísané veľmi drobným písmom, čo iba potvrdzuje pochybnosť súdu o tom, že si tieto podmienky povinný vôbec všimol. V konečnom dôsledku povinný mohol zmluvu len ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým všeobecným podmienkam obsiahnutým vo formulárovej predtlačí, vrátane rozhodcovskej doložky. Uvedené okolnosti vylučujú záver o voľbe povinného (slobodne sa rozhodnúť) pri podpise zmluvy. Zo spisu odvolací súd nezistil, či súdu predložené Všeobecné podmienky poskytnutia úveru boli platné k 06. 02. 2007, t. j. v čase uzavretia zmluvy o úvere, nakoľko z nepodpísaného a dátumom neoznačeného dokumentu to

nebolo možné vyvodiť. Za otázne však považoval, či v prejednávanej veci k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy vôbec došlo, keďže rozhodcovská zmluva resp. doložka musí mať v zmysle zákona písomnú formu, inak je neplatná (§ 4 ods. 2 prvá veta ZoRK) a či rozhodcovský súd mohol spor prejednať a vydať rozhodcovský rozsudok. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodcovský rozsudok predložený exekučnému súdu nie je riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ EP, pretože pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie neprebehlo riadne rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého by mala byť vykonaná exekúcia. Rozhodcovská doložka, od ktorej rozhodcovský súd odvodzuje svoju právomoc konať a rozhodnúť vo veci, bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 OZ a neplatnou podľa § 53 ods. 4 OZ účinného do 31. 12. 2007, ktoré stanovuje, že „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

V ďalšej časti svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie exekučného súdu je založené na platnej právnej úprave právneho poriadku Slovenskej republiky účinnej v rozhodnom čase (konkrétnych ustanoveniach Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch), aplikujúc príslušné právne predpisy Slovenskej republiky, v ktorých je obsiahnutá smernica Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Za opodstatnený a súladný so zákonom odvolací súd vyhodnotil aj postup exekučného súdu pri preskúvaní exekučného titulu v štádiu konania po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. Uviedol, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p., pretože poverenie na vykonanie exekúcie je len písomný doklad, ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať. V prejednávanej veci exekučný súd rozhodujúci o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal pri rozhodovaní o žiadosti exekútora k dispozícii iba návrh oprávneného a rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 6399/07 zo dňa 31. 08. 2007. Z rozsudku vyplývalo, že rozhodcovský súd vyhovel nárokom oprávneného, ktoré si uplatnil voči povinnému z titulu uzavretej Zmluvy o úvere zo dňa 06. 02. 2007. Oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie zmluvu o úvere nepripojil, preto exekučný súd rozhodujúci o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemal dostatočný časový priestor (a ani dostatok informácií) na preskúmanie exekučného titulu z hľadiska jeho formálnej a materiálnej vykonateľnosti, ak chcel vyhovieť v tom čase platnej zákonnej požiadavke § 44

ods. 2 EP v znení účinnom do 01. 06. 2010, t. j. rozhodnúť o tejto žiadosti do 15 dní od jej doručenia. Zmluva o úvere a Všeobecné podmienky poskytnutia úveru boli exekučnému súdu doručené dodatočne, až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie.

Za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku oprávneného týkajúcu sa nevypočutia jeho osoby, resp. nenariadeného pojednávania. Uviedol, že exekučný súd náležite zistil skutkový stav a mal dostatok podkladov pre správne rozhodnutie vo veci. Zdôraznil, že exekučné konanie je konanie vykonávacie, nie sporové s tým, že v exekučných konaniach sa spravidla pojednávania nenariaďujú, pretože vec sama už bola prejednaná v základnom konaní a dokazovanie nie je potrebné.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 10. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne rozvinul v písomných podaniach zo dňa 14. 08. 2012 a 09. 10. 2012 (č. l. 87 a 97 až 99). Na základe tvrdení v nich uvedených dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru

Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania.

K návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci. V prejednávanej veci sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica Rady 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov. Z rozhodnutí, ktorých zrušenia sa oprávnený podaním dovolania domáha, celkom jednoznačne vyplýva, že o zastavení exekúcie bolo rozhodnuté z dôvodu absencie riadneho exekučného titulu, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol vydaný rozhodcovským súdom na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky – rozhodcovskej doložky. Procesný postup súdov mal v prejednávanej veci podklad v príslušných ustanoveniach EP, ZoRK a OZ. V danom prípade rozhodnutia súdov nižších stupňov nespočívajú na aplikácii alebo interpretácii práva Európskej únie, z dôvodu ktorého najvyšší súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

V ďalšom pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či dovolanie oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Lučenec ako súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Lučenec ako súdu prvého stupňa, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa najvyšší súd vyjadril vo viacerých skôr označených súdnych rozhodnutiach, právne závery ktorých sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V predmetných, ako aj ďalších rozhodnutiach zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sekcii „Rozhodnutia“ najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť, pričom rozhodovanie súdov v exekučných veciach vyplýva priamo zo zákona (napr. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolaací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka

spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd vo vzťahu k návrhu oprávneného v podaní zo dňa 26. 07. 2012, prvostupňovému súdu doručené dňa 10. 08. 2012, na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, poznamenáva, že pokiaľ o ňom súd prvého stupňa, ani súd odvolací nerozhodli, tak týmto svojím postupom nepochybili, pretože v čase jeho doručenia súdu prvého stupňa odvolací súd už o odvolaní oprávneného rozhodol, a to uznesením zo dňa 14. 06. 2012 (preto bol návrh v tom čase už bezvýznamný).

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bol povinný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. decembra 2014

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.